लाओदिकेया - क्रमांक तीन

नियम काय आहेत?

Jeff Pippenger
2023-08-30

> “ख्रिस्ती धर्म म्हणजे काय, सत्य काय आहे, आपण स्वीकारलेला विश्वास कोणता आहे, बायबलचे नियम कोणते आहेत—सर्वोच्च अधिकाराकडून आपल्याला दिलेले ते नियम—हे आपण स्वतःसाठी जाणून घेतले पाहिजे.” The 1888 Materials, 403.

अनेक वर्षांपासून Future for America ने हे ओळखून सांगितले आहे की प्रकटीकरणातील सात मंडळ्या केवळ प्रेषितांच्या काळापासून जगाच्या अंतापर्यंतच्या आधुनिक इस्राएलच्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करीत नाहीत, तर त्या सात मंडळ्या मोशेच्या काळापासून स्तेफनाच्या दगडमाराने वध होईपर्यंतच्या प्राचीन इस्राएलचेही प्रतिनिधित्व करतात. अॅडव्हेंटिझमच्या अग्रेसरांनी हे सत्य शिकविले नाही, परंतु त्यांनी हे सत्य स्थापित करणारी तत्त्वे समजून घेतली आणि त्यांचा उपयोग केला. येशू आरंभापासूनच अंत प्रकट करतो आणि प्राचीन इस्राएल हे आधुनिक इस्राएलचे प्रतिनिधित्व करतो. म्हणून, आधुनिक इस्राएलच्या भविष्यसूचक वैशिष्ट्यांचा जो कोणताही भाग असलेले सत्य आहे, तेच प्राचीन इस्राएलमध्येही अस्तित्वात होते.

मिलराइट इतिहासापूर्वी सात मंडळ्यांविषयीचा पारंपरिक ख्रिस्ती दृष्टिकोन असा होता की त्या योहानाच्या काळातील आशिया मायनरमधील वास्तविक मंडळ्यांचे प्रतिनिधित्व करीत होत्या. पारंपरिक दृष्टिकोनाने हेही मान्य केले होते की प्रत्येक स्वतंत्र मंडळीला दिलेला उपदेश ख्रिस्ती इतिहासभर विविध मंडळ्यांसाठी विशिष्ट उपदेश म्हणूनही समजला जाऊ शकतो, आणि हाच तोच उपदेश व इशारे स्वतंत्र ख्रिस्ती विश्वासणाऱ्यांसाठीही आहेत. तसेच त्यांनी हेही समजले होते की सात मंडळ्या शिष्यांच्या काळापासून जगाच्या अंतापर्यंतच्या मंडळीच्या इतिहासातील सात कालखंडांचे प्रतिनिधित्व करतात. हे दृष्टिकोन मिलराइट इतिहासापूर्वीचे होते. विल्यम मिलरपूर्वी अस्तित्वात असलेल्या आणि आजही अस्तित्वात असलेल्या पारंपरिक दृष्टिकोनाची रचना करणाऱ्या सात मंडळ्यांविषयीच्या त्या चार ओळखी बायबलच्या “historicist” अर्थलक्षणावर आधारित होत्या आणि आहेत. हाच तो पद्धतशास्त्रीय दृष्टिकोन होता, जो स्वीकारण्यास देवाच्या देवदूतांनी विल्यम मिलर यांना मार्गदर्शन केले.

> “आशियातील सात मंडळ्या म्हणजे ख्रिस्ताच्या मंडळीचा तिच्या सात स्वरूपांतील इतिहास होय—तिच्या सर्व वळणावळणांसहित, तिच्या सर्व समृद्धी व प्रतिकूलतेसहित, प्रेषितांच्या दिवसांपासून जगाच्या अंतापर्यंत. सात शिक्के म्हणजे त्याच कालखंडात पृथ्वीवरील सत्ताधीश व राजे यांनी मंडळीवर केलेल्या व्यवहारांचा, तसेच देवाने आपल्या लोकांचे केलेल्या संरक्षणाचा इतिहास होय. आणि सात कर्णे म्हणजे पृथ्वीवर, किंवा रोमन राज्यावर, पाठविण्यात आलेल्या सात विशिष्ट व भयंकर न्यायशिक्षांचा इतिहास होय. आणि सात पात्रे म्हणजे पोपसत्ताक रोमवर पाठविण्यात आलेल्या सात अंतिम पीडा होत. यांच्याबरोबर इतरही अनेक घटना मिश्रित आहेत; त्या उपनद्यांच्या प्रवाहांप्रमाणे यांत गुंफलेल्या आहेत आणि भविष्यवाणीच्या त्या महान नदीला परिपूर्ण करीत राहतात, जोपर्यंत हे सर्व अखेरीस अनंतकाळाच्या महासागरात समाप्त होत नाही.”
>
> “प्रकटीकरणाच्या पुस्तकातील योहानाच्या भविष्यवाणीची योजना, माझ्या मते, हीच आहे. आणि जो मनुष्य हे पुस्तक समजून घेण्याची इच्छा बाळगतो, त्याला देवाच्या वचनाच्या इतर भागांचे सखोल ज्ञान असलेच पाहिजे. या भविष्यवाणीत वापरलेली प्रतीके आणि रूपके, त्याच ग्रंथात सर्वत्र स्पष्ट केलेली नाहीत; ती इतर संदेष्ट्यांकडे शोधली गेली पाहिजेत, आणि पवित्र शास्त्रातील इतर उताऱ्यांमध्ये त्यांचे स्पष्टीकरण आढळले पाहिजे. म्हणून हे स्पष्ट आहे की कोणत्याही एका भागाचे स्पष्ट ज्ञान प्राप्त करण्यासाठीसुद्धा, देवाने संपूर्णाचे अध्ययन अभिप्रेत ठेवले आहे.” William Miller, Miller’s Lectures, volume 2, lecture 12, 178.

भगिनी व्हाइट या मिलर यांनी मान्य केलेल्या “ऐतिहासिकतावादी” दृष्टिकोनाशी सहमत होत्या व त्याचे समर्थन करीत होत्या; परंतु त्यांनी प्रकटीकरणाच्या पुस्तकाविषयी मिलर यांनी पाहिल्यापेक्षा अधिक सखोल अंतर्दृष्टी जोडली, कारण मिलर यांनी पवित्रस्थान जसे खरे आहे तसे ओळखले नव्हते. त्यांनी पवित्रस्थान म्हणजे पृथ्वी असे समजले होते. भगिनी व्हाइट यांनी हे ओळखले की, येशूने प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात दर्शविलेल्या भविष्यवाण्या सादर केल्या तेव्हा, ख्रिस्त हे आपल्या स्वर्गीय महायाजकाच्या कार्याशी संलग्न रीतीने करीत होता.

जेव्हा योहान वळून ख्रिस्ताला पाहतो, तेव्हा तो याजकीय वस्त्रे परिधान करून दीपस्तंभांच्या मध्ये चालत असतो; आणि ते दीपस्तंभ पवित्र स्थानी स्थित आहेत, आणि म्हणूनच हे त्याच्या स्वर्गारोहणानंतरच्या, परंतु 1844 मध्ये तो परमपवित्र स्थानी प्रवेश करण्यापूर्वीच्या इतिहासात येते. मिलरला या वास्तवाचे महत्त्व समजले असणे शक्य नव्हते. तसेच टिंडेल, ल्यूथर किंवा जॉन विक्लिफ, अथवा आरंभीच्या सुधारणावाद्यांपैकी कोणालाही ते समजले नसते. सत्य प्रगतिशील आहे; ते परिपूर्ण दिवस येईपर्यंत अधिकाधिक तेजस्वी होत प्रकाशमान होत राहते.

> “रॉबिन्सन आणि रॉजर विल्यम्स यांनी इतक्या उदात्तपणे समर्थन केलेले ते महान तत्त्व—सत्य हे प्रगतिशील आहे, आणि देवाच्या पवित्र वचनातून प्रकट होणारा सर्व प्रकाश स्वीकारण्यास ख्रिस्ती सदैव सिद्ध असले पाहिजेत—हे त्यांच्या वंशजांच्या दृष्टीआड गेले. अमेरिकेतील प्रोटेस्टंट मंडळ्या—आणि युरोपातीलही—सुधारणेच्या आशीर्वादांचे ग्रहण करण्याचा इतका मोठा विशेषाधिकार लाभूनही, सुधारणेच्या मार्गावर पुढे जात राहण्यात अपयशी ठरल्या. जरी वेळोवेळी काही विश्वासू पुरुष नवीन सत्याची घोषणा करण्यासाठी आणि दीर्घकाळ जपून ठेवलेल्या चुकीचे उघड करण्यासाठी उभे राहिले, तरी बहुसंख्य लोक, ख्रिस्ताच्या दिवसांतील यहुद्यांप्रमाणे किंवा लूथरच्या काळातील पोपपंथीयांप्रमाणे, आपल्या पितरांनी जसे विश्वास ठेवले तसेच विश्वास ठेवण्यात आणि त्यांनी जसे जीवन जगले तसेच जगण्यात संतुष्ट होते. त्यामुळे धर्म पुन्हा एकदा केवळ विधिनिष्ठ औपचारिकतेत अधःपतित झाला; आणि जर मंडळी देवाच्या वचनाच्या प्रकाशात चालत राहिली असती तर जे भ्रम आणि अंधश्रद्धा बाजूला फेकून दिल्या गेल्या असत्या, त्या टिकवून ठेवल्या गेल्या आणि जपल्या गेल्या. अशा रीतीने, सुधारणेने प्रेरित केलेला आत्मा हळूहळू लयास गेला, इतके की लूथरच्या काळातील रोमन मंडळीमध्ये जशी सुधारणेची गरज होती तितकीच जवळजवळ प्रोटेस्टंट मंडळ्यांमध्येही निर्माण झाली. तिथे तेच ऐहिकपण आणि आध्यात्मिक जडत्व होते, मनुष्यांच्या मतांविषयी तसाच आदरभाव होता, आणि देवाच्या वचनातील शिकवणींच्या जागी मानवी सिद्धांतांची स्थापना करण्यात आली होती.” The Great Controversy, 297.

जर इतिहासभर सत्य क्रमाक्रमाने विकसित होत जाते ही वस्तुस्थिती मान्य केली गेली नाही, तर या अंतिम पिढीत प्राप्त होणाऱ्या कोणत्याही नव्या प्रकाशाचे महत्त्व ओळखणे सहजच अशक्य होऊ शकते. एखादी व्यक्ती “सत्य”च्या प्रगतिशील स्वरूपाचा अर्थ समजणे थांबवते त्या क्षणी, ती आपोआप परंपरा, रूढी आणि पतित मानवी मार्गदर्शन यांवर अवलंबून राहू लागते.

मिलरने अवलंबिलेली कार्यपद्धती ही एक मार्गचिन्ह आहे जी संपूर्ण भविष्यवाणीच्या रेषेतून प्रवाहित होते आणि जी प्रेषितांपासून आरंभ झालेल्या बायबलसत्याच्या विकासाची साक्ष प्रस्तुत करते. तरीही, मिलरद्वारे दर्शविलेल्या त्या मार्गचिन्हामध्ये आपल्याला असा एक आरंभ आढळतो की जो शेवटी त्याच्या समकक्षाची मागणी करतो. बहुतेकांना या वास्तवांचे आकलन कधीच होत नाही, परंतु सैतानाबाबत तसे नाही.

सैतानाने स्वर्गातील आपल्या बंडापासून पुढे सत्याला आणि त्याच्या विकासाला विरोध केला आहे. इतिहासात असा बिंदू आला की सुधारकांना बायबलाचा अभ्यास कसा करावा हे स्पष्टपणे समजू लागले, तेव्हा सैतानाने तो नेहमी करतो तसेच केले आणि बनावट पर्याय पुढे आणले. सत्याची बनावट करून त्याने केलेल्या कार्याचे ऐतिहासिक पुरावे दाखवितात की रिबेरा आणि लुईस दे अल्काझार यांसारख्या जेसुइटांनी आपली बनावट पद्धती विशेषतः प्रकटीकरणाच्या पुस्तकाविरुद्ध केंद्रित केली. “प्रीटरिझम” असे संबोधली जाणारी ही भ्रष्ट पद्धती दुसऱ्या आणि तिसऱ्या शतकांत त्या खोट्या पद्धतीचे दोन प्रमुख प्रतिनिधी यांच्याद्वारे आरंभ झाली. त्यांपैकी एक कैसरियाचा युसेबियस (260–339) होता, आणि दुसरा पेट्टाउचा विक्टोरिनस (मृत्यू सुमारे 304) होता. या दोन्ही आरंभीच्या

ऐतिहासिक व्यक्तींनी अशी पद्धती पुढे रेटली की प्रकटीकरणाचे पुस्तक रोमन साम्राज्याच्या काळात कुप्रसिद्ध सम्राट नीरो यांसारख्या ऐतिहासिक व्यक्तींच्या काळात पूर्ण झाले होते.

एकोणिसाव्या शतकात युनायटेड किंग्डममधील जॉन डार्बी (1800–1882) यांनी आणखी एक सैतानी पद्धतशास्त्र सादर केले, जे आपण पूर्वी ओळखून दिलेल्या Scofield Reference Bible नावाच्या ट्रोजन हॉर्स बायबलच्या पादटीपांमध्येही समाविष्ट करण्यात आले. “Dispensationalism” ही एक धर्मशास्त्रीय रूपरेषा आहे, जी इतिहास आणि मानवजातीशी देवाच्या परस्परसंवादाला वेगवेगळ्या कालखंडांमध्ये, किंवा ‘dispensations’ मध्ये विभागते, ज्यामध्ये देव आपली योजना विविध प्रकारे संचालित करतो. मी या ठिकाणी याची नोंद करीत आहे, कारण अमेरिकेसाठी भविष्य (Future for America) या चळवळीत ज्या असत्य गोष्टींचा प्रवेश करण्यात आला, त्यांपैकी ही एक होती; आणि त्या आवाजांचा उगम त्याच प्रदेशातून झाला होता जिथून डार्बी यांनी आपले सैतानी विचार प्रसारित केले होते. डार्बी यांच्या त्या कल्पना, ज्यांनी Future for America वर आघात केला, त्या तथाकथित आधुनिक “woke” चळवळीच्या तत्त्वज्ञानासह आल्या होत्या; ही चळवळ फ्रेंच राज्यक्रांतीद्वारे दर्शविलेल्या त्याच अराजकतेला आणि सदोम व गमोरा यांनी दर्शविलेल्या त्याच स्वैराचाराला प्रोत्साहन देते.

आज आधुनिक अॅडव्हेंटिझमचे धर्मतज्ज्ञ बायबलच्या सत्यांचे विच्छेदन करण्यासाठी बायबलच्या अर्थनिर्णयाची द्वैती पद्धती वापरतात, ज्याच्या आधारे ते बायबल व भविष्यवाणीच्या आत्म्याला दोन्हीही खंडित करण्याचा व नाकारण्याचा प्रयत्न करतात. ते मनुष्यांना एकतर बायबलमधील भाषांचे तज्ज्ञ किंवा बायबलमधील इतिहासाचे तज्ज्ञ असे वर्गीकृत करतात. अशा प्रकारे, आजचे अॅडव्हेंटिझमचे धर्मतज्ज्ञ लाओदिकीया अॅडव्हेंटिझमची मने नियंत्रित करतात—किंवा इतिहासाविषयी पतित मनुष्याच्या समजुतीवर आधारित देवाच्या वचनाचा अर्थ लावून, किंवा भाषेविषयी पतित मनुष्याच्या समजुतीवर आधारित अर्थ लावून. तुम्ही आत्ता वाचत असलेल्या संदेशावर आघात करण्यासाठी वारंवार वापरण्यात आलेल्या या आधुनिक भ्रमरूप प्रकटीकरणांचा आपण या लेखांमध्ये पुढे फ्रेंच राज्यक्रांतीच्या प्रतीकात्मकतेचा विचार करताना अधिक विचार करणार आहोत. सैतान जिवंत आहे, आणि त्याला माहीत आहे की त्याचा काळ थोडा आहे. मिलरच्या नियमांतील शेवटचा, म्हणजे चौदावा नियम, पुढील परिच्छेदाने समाप्त होतो.

> “आपल्या शाळांमध्ये शिकविली जाणारी ईश्वरविद्या नेहमीच एखाद्या पंथीय सिद्धांतावर आधारलेली असते. कोऱ्या मनावर अशा प्रकारची छाप पाडणे उपयोगी पडू शकेल; परंतु त्याचा शेवट नेहमी धर्मांधतेतच होईल. स्वतंत्र मन इतरांच्या मतांनी कधीही संतुष्ट होणार नाही. जर मी तरुणांना ईश्वरविद्येचा शिक्षक असतो, तर प्रथम मी त्यांची क्षमता व मनोवृत्ती जाणून घेतली असती. जर ती चांगली असती, तर मी त्यांना स्वतःसाठी बायबलचा अभ्यास करण्यास प्रवृत्त केले असते, आणि जगाचे कल्याण करण्यासाठी त्यांना स्वतंत्रपणे बाहेर पाठविले असते. परंतु जर त्यांना स्वतःचे मनच नसते, तर मी त्यांच्यावर दुसऱ्याचे मन मुद्रित केले असते, त्यांच्या कपाळावर ‘धर्मांध’ असे लिहिले असते, आणि त्यांना गुलाम म्हणून बाहेर पाठविले असते!” William Miller, Miller’s Works, volume 1, 24.

प्रकटीकरणकर्ता योहान यांच्या जीवनकाळानंतरच्या अगदी लगेचच्या काळात, तसेच धर्मसुधारणेच्या दिवसांत, खरी बायबलाधिष्ठित विश्लेषणपद्धती गोंधळात टाकण्यासाठी व नष्ट करण्यासाठी सैतान खोट्या भविष्यवाणीसंबंधी पद्धती सक्रियपणे निर्माण करीत होता. या ऐतिहासिक तथ्यांमध्ये कधी कधी जे दुर्लक्षित राहते ते असे की त्या सर्व सैतानी पद्धतींचे लक्ष्य थेट प्रकटीकरणाच्या पुस्तकाव्यतिरिक्त दुसरे कोणतेही पुस्तक नव्हते. हाच त्या सैतानी गोंधळाचा प्रसार करणाऱ्या प्रत्येक प्रवर्तकाचा विषय होता. प्रकटीकरणाचे पुस्तक हे नेहमीच सैतानाचे लक्ष्य राहिले आहे. प्रकटीकरणाचेच पुस्तक आहे ज्याविरुद्ध त्याने युद्ध केले पाहिजे, हे सैतान जाणतो. जेव्हा आपण ही वस्तुस्थिती ओळखतो, तेव्हा आपण आणखी एक अदृश्य वास्तवही ओळखू शकतो, जे दुसऱ्या एका महत्त्वपूर्ण सत्यामुळे आच्छादित झालेले आहे.

जेसुइटांची खोटी कार्यपद्धती यासाठी अभिप्रेत होती की रोमन चर्चचा पोप हा बायबलमधील भविष्यवाणीतील ख्रिस्तविरोधी आहे, हे स्पष्टपणे समजण्यास अडथळा निर्माण व्हावा. प्रत्येक प्रोटेस्टंट सुधारकाने ही सत्यता ओळखली

आणि तिला तशीच निश्चितपणे अधोरेखित केले. म्हणूनच, जेव्हा पूर्वी रिबेरा आणि लुईस दे अल्काझार यांसारख्या व्यक्तींचा अचूक इतिहास वाणी आणि प्रकाशन यांद्वारे सार्वजनिकरीत्या मांडण्यात आला, तेव्हा रिबेरा आणि लुईस दे अल्काझार यांसारख्या व्यक्तींचा इतिहास "पापाचा मनुष्य" याविषयी योग्य समज होऊ नये यासाठी केलेल्या सैतानी प्रयत्नांचे प्रदर्शन करण्याच्या उद्देशाने वापरण्यात आला. या सैतानी कार्यपद्धतींचा परिचय करून देण्यामागील हेतू उघड करणारी लेखी किंवा मौखिक साक्ष ज्या मर्यादेपर्यंत जाते त्या मर्यादेपर्यंत योग्य आहे; परंतु सैतान केवळ ख्रिस्तविरोधी म्हणून रोमच्या पोपाची ओळख पटविणाऱ्या बायबलाधारित पुराव्यांनाच झाकून टाकण्याचा प्रयत्न करीत नव्हता, तर त्यापेक्षाही अधिक गोष्टी लपविण्याचा प्रयत्न करीत होता.

प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात अशा सत्यांचा समावेश आहे की, बायबलच्या अर्थलागूकरणाच्या त्या खोट्या पद्धतींनी निर्माण केलेल्या गोंधळाखाली ती झाकली गेली आहेत; आणि त्या पद्धती त्या मनुष्याच्या विषयाबाहेर आहेत, ज्याचा अंक सहा, सहा, सहा आहे. त्या सत्यांपैकी एक सत्य निश्चितच ते आहे, जेव्हा सात मंडळ्या त्यांच्या परिपूर्ण विकासात समजल्या जातात तेव्हा ते प्रतिनिधित्व केलेले सत्य होय. सात मंडळ्यांच्या अंतर्गत अशी सत्ये आहेत जी ११ सप्टेंबर २००१ रोजी आरंभ झालेल्या आणि रविवारच्या कायद्याच्या संकटात समाप्त होणाऱ्या इतिहासाशी थेट बोलतात. सैतान या प्रकाशाला गाडून ठेवण्याचा प्रयत्न करीत आला आहे, आणि त्याने प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात असलेल्या सत्याच्या अनेक रत्नांना, केवळ रोमच्या पोपाची ख्रिस्तविरोधी म्हणून ओळख एवढ्यापुरते नव्हे, तर त्यांनाही अस्पष्ट करण्यासाठी त्या सैतानी पद्धती शोधून काढल्या.

इ.स. ५३८ मध्ये "पापाचा मनुष्य" प्रकट होण्यापूर्वी, युसेबियस आणि व्हिक्टोरिनस यांसारख्या पुरुषांनी पापल सत्तेच्या उदयाला झाकून टाकण्याच्या प्रयत्नात प्रकटीकरणाचे पुस्तक आक्रमिले. इतिहासाच्या पुढील काळात ख्रिस्ताने थ्यातीराला दिलेले आपले वचन पूर्ण केले आणि सुधारणेचा प्रभाततारा (वायक्लिफ) पुढे आणला, आणि त्यानंतर सैतानाने आपल्या सैतानी कार्याचे समर्थन करण्यासाठी व ते चालू ठेवण्यासाठी दोन प्रमुख ऐतिहासिक व्यक्ती पुढे आणल्या. सत्याच्या विकासावरील दीर्घकाळ चाललेल्या युद्धाचा, ज्याचा परमोच्च बिंदू प्रकटीकरणाच्या पुस्तकाचे गुपित उघडले जाते तेव्हा (कृपाकाळ संपण्याच्या अगोदरच) येतो, असा या संघर्षात सात मंडळ्यांमधून आलेला प्रकाश समाविष्ट आहे, जो मिलरला कधीही ओळखता आला नाही, तसेच सिस्टर व्हाइटलाही नाही; परंतु हे सहज दाखविता येते की मिलर आणि भविष्यवाणीचा आत्मा हे दोघेही या नव्या प्रकाशाचे समर्थन करतात, कारण नवा प्रकाश कधीही जुन्या प्रकाशाला विरोध करत नाही.

> "हे एक सत्य आहे की आपल्या जवळ सत्य आहे, आणि जे मतप्रणाली अथवा भूमिका हलविता येणार नाहीत त्यांना आपण दृढ चिकाटीने धरून ठेवले पाहिजे; परंतु देव जे कोणतेही नवीन प्रकाश पाठवील त्याकडे आपण संशयाने पाहू नये आणि असे म्हणू नये, खरेच, आपणास आतापर्यंत जे जुने सत्य प्राप्त झाले आहे आणि ज्यामध्ये आपण स्थिरावलो आहोत, त्यापेक्षा अधिक प्रकाशाची काही गरज आहे असे आम्हांस दिसत नाही. जोपर्यंत आपण ही भूमिका धरून ठेवतो, तोपर्यंत खऱ्या साक्षीदाराची साक्ष आपल्या स्थितीवर तिचा धिक्कार लागू करते, 'आणि तुला ठाऊक नाही की तू दुर्दैवी, दीन, गरीब, आंधळा आणि नग्न आहेस.' जे स्वतःला धनवान, संपत्तीने समृद्ध, आणि कोणत्याही गोष्टीची गरज नसलेले समजतात, ते देवापुढे आपल्या खऱ्या स्थितीविषयी आंधळेपणाच्या अवस्थेत आहेत, आणि त्यांना हे कळत नाही." Review and Herald, August 7, 1894.

नव्या प्रकाशाची मुख्य कसोटी ही आहे की तो स्थापन झालेल्या सत्याला विरोध करतो काय, आणि तो मूलभूत सत्यांचे समर्थन करतो काय.

> "जेव्हा देवाची शक्ती कोणते सत्य आहे याविषयी साक्ष देते, तेव्हा ते सत्य सदासर्वकाळ सत्य म्हणूनच दृढ राहिले पाहिजे. देवाने दिलेल्या प्रकाशाच्या विरुद्ध असलेल्या नंतरच्या कल्पना मान्य करू नयेत. मनुष्य उठून उभे राहतील व शास्त्रवचनांचे असे अर्थ लावतील, जे त्यांना सत्य वाटतील, परंतु ते सत्य नसतील. या काळासाठीचे सत्य देवाने आपल्या विश्वासाचा पाया म्हणून आपल्याला दिले आहे. सत्य काय आहे, हे त्याने स्वतः आपल्याला शिकविले आहे. एक जण उठेल, आणि त्यानंतर आणखी दुसरा, नव्या प्रकाशासह, जो देवाने आपल्या पवित्र आत्म्याच्या प्रगटीकरणाखाली दिलेल्या प्रकाशाला विरोध करणारा असेल." Selected Messages, book

1, 162.

सैतानाने योहानाने त्यातील संदेशांची नोंद केली त्या काळापासून प्रकटीकरणाच्या पुस्तकाला आपल्या आक्रमणाचे लक्ष्य केले आहे. येशू म्हणाला:

> परंतु तुमचे डोळे धन्य आहेत, कारण ते पाहतात; आणि तुमचे कान, कारण ते ऐकतात. कारण मी तुम्हांला खरेच सांगतो, की अनेक संदेष्टे आणि नीतिमान पुरुष यांनी तुम्ही जे पाहता त्या गोष्टी पाहण्याची इच्छा धरली, तरी त्या त्यांनी पाहिल्या नाहीत; आणि तुम्ही जे ऐकता त्या गोष्टी ऐकण्याची इच्छा धरली, तरी त्या त्यांनी ऐकल्या नाहीत. मत्तय 13:16, 17.

पाहणे व ऐकणे यांना जोडलेला आशीर्वाद म्हणजे येशू ख्रिस्ताच्या प्रकटीकरणाचा संदेश समजण्याचा आशीर्वाद होय. जेव्हा योहानाने संदेश पाहणारे व ऐकणारे "शेवटच्या दिवसांतील" लोकांचे प्रतिनिधित्व केले, तेव्हा तो देवदूत गॅब्रिएलाची उपासना करण्यासाठी त्याच्या पायांवर पडला; परंतु गॅब्रिएलाने तत्क्षणी योहानाला तसे करू नकोस असे सांगितले.

> आणि मी योहानाने या गोष्टी पाहिल्या, आणि ऐकल्या. आणि जेव्हा मी ऐकले व पाहिले, तेव्हा या गोष्टी मला दाखविणाऱ्या देवदूताच्या पायांपुढे उपासना करण्यासाठी मी पडून गेलो. तेव्हा तो मला म्हणाला, हे करू नकोस; कारण मी तुझा सहसेवक आहे, आणि तुझे बंधू असलेल्या संदेष्ट्यांपैकी एक आहे, आणि या पुस्तकातील वचने पाळणाऱ्यांपैकी आहे: देवाची उपासना कर. प्रकटीकरण 22:8, 9.

गॅब्रिएल आणि योहान हे दोघेही निर्माण झालेले जीव आहेत, आणि त्यांनी केवळ सृष्टीकर्त्याचीच उपासना करावयाची आहे. पुष्कळ संदेष्टे व नीतिमान पुरुष, तसेच देवदूतही, जगाच्या शेवटी मध्यरात्रीच्या हाकेचा संदेश पुन्हा उच्चारला जाईल तेव्हा तो "पाहण्याची" व "ऐकण्याची" इच्छा करीत आले आहेत.

> "ख्रिस्त म्हणाला, 'तुमचे डोळे धन्य आहेत, कारण ते पाहतात; आणि तुमचे कान, कारण ते ऐकतात. कारण मी तुम्हांला खरे सांगतो, की अनेक संदेष्टे आणि नीतिमान पुरुष यांनी ज्या गोष्टी तुम्ही पाहता त्या पाहण्याची इच्छा केली, पण त्या त्यांना पाहता आल्या नाहीत; आणि ज्या गोष्टी तुम्ही ऐकता त्या ऐकण्याची इच्छा केली, पण त्या त्यांना ऐकता आल्या नाहीत' [मत्तय 13:16, 17]. ज्या डोळ्यांनी 1843 आणि 1844 मध्ये दिसलेल्या गोष्टी पाहिल्या, ते डोळे धन्य आहेत."

> "संदेश देण्यात आला आहे. आणि त्या संदेशाची पुनरुक्ती करण्यात अजिबात विलंब होता कामा नये, कारण काळाची चिन्हे पूर्ण होत आहेत; समारोपाचे कार्य पूर्ण झाले पाहिजे. अल्प काळात एक महान कार्य पूर्ण केले जाईल. देवाच्या नियुक्तीनुसार लवकरच एक संदेश देण्यात येईल, जो वाढत जाऊन मोठ्या आक्रंदनात परिवर्तित होईल. तेव्हा दानियेल आपल्या वाट्याला उभा राहील, आपली साक्ष देण्यासाठी." Manuscript Releases, volume 21, 437.

धर्मी पुरुषांना (योहान) आणि त्यांच्या सहकारी सेवकांना (देवदूतांना) जे पाहण्याची इच्छा होती, ते म्हणजे अॅडव्हेंटिझमच्या समाप्तीला होणाऱ्या मध्यरात्रीच्या आक्रोशाची अंतिम परिपूर्ती, जेव्हा पृथ्वी देवाच्या गौरवाने प्रकाशित होईल. उत्तरकाळातील पावसातील सामर्थ्याचे ते अंतिम प्रकटीकरण येशू ख्रिस्ताच्या प्रकटीकरणाचे मुद्राभंग झाल्यामुळे घडून येते.

> त्या तारणाविषयी संदेष्ट्यांनी चौकशी केली व कसून शोध घेतला; ज्यांनी तुमच्यावर येऊ घातलेल्या कृपे विषयी भविष्यवाणी केली होती. त्यांच्यामध्ये असलेल्या ख्रिस्ताच्या आत्म्याने, ख्रिस्ताचे दुःखभोग आणि त्यानंतर येणारे गौरव यांविषयी आधीच साक्ष देताना, कोणता किंवा कशा प्रकारचा काळ सूचित केला होता, याचा ते शोध घेत होते. त्यांना हे प्रकट करण्यात आले की, ते स्वतःसाठी नव्हे, तर आमच्यासाठी त्या गोष्टींची सेवा करीत होते; आणि त्या गोष्टी आता स्वर्गातून पाठविलेल्या पवित्र आत्म्याद्वारे तुम्हाला सुवार्ता सांगणाऱ्यांनी तुम्हांस जाहीर केल्या आहेत; आणि त्या गोष्टींकडे देवदूतही उत्कंठेने पाहू इच्छितात. म्हणून आपल्या मनाची कंबर कसून, संयमी

> राहा, आणि येशू ख्रिस्ताच्या प्रकटीकरणाच्या वेळी तुम्हांस आणून दिली जाणारी कृपा यावर शेवटपर्यंत आशा ठेवा. 1 पेत्र 1:10–13.

मध्यरात्रीच्या घोषणेच्या अंतिम परिपूर्तीच्या वेळी जेव्हा “कृपा,” म्हणजे देवाचे सामर्थ्य, ओतले जाते, त्या काळात जगण्याची इच्छा संदेष्टे, नीतिमान पुरुष आणि देवदूत यांनी केली आहे. ती “कृपा,” जी देवाची सर्जनशील शक्ती आहे, येशू ख्रिस्ताच्या प्रकटीकरणावरील मोहोर काढली जाते तेव्हा मनुष्यांपर्यंत आणली जाते. देवाच्या लोकांपर्यंत देवाच्या सर्जनशील शक्तीचे वहन करण्याचा मार्ग प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात उघड करण्यात आलेल्या संदेशाद्वारे पूर्ण होतो, हे सैतानाला ठाऊक आहे; आणि म्हणूनच प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात अंतर्भूत असलेला प्रकाश गोंधळवून टाकणे, दडपून टाकणे आणि झाकून टाकणे, हा त्याचा सर्वोच्च प्रयत्न राहिला आहे. तो प्रकाश केवळ पापाच्या मनुष्याची ओळख पटविणे एवढाच नाही, कारण ते सत्य सर्व प्रोटेस्टंट सुधारकांनी शतकांपूर्वी पूर्णपणे दस्तऐवजीकृत केले आहे.

> प्रभूच्या दिवशी मी आत्म्यात होतो; आणि माझ्या मागून कर्णनादासारखा एक मोठा शब्द मला ऐकू आला, जो म्हणत होता, “मी अल्फा आणि ओमेगा, पहिला आणि शेवटचा आहे; आणि तू जे पाहतोस ते एका पुस्तकात लिही, आणि ते आशियातील सात मंडळ्यांकडे पाठव: इफिसुस, स्मुर्ना, पर्गामोस, थुईतीरा, सार्दिस, फिलदेल्फिया, आणि लाओदिकीया यांकडे.” मग जो शब्द माझ्याशी बोलत होता तो पाहण्यासाठी मी वळलो. आणि वळून पाहिले तेव्हा मला सात सोन्याचे दीपस्तंभ दिसले; आणि त्या सात दीपस्तंभांच्या मध्यभागी मनुष्यपुत्रासारखा एक जण दिसला, जो पायांपर्यंत झग्यात परिधान केलेला होता, आणि छातीभोवती सोन्याचा कमरपट्टा बांधलेला होता. त्याचे मस्तक व त्याचे केस लोकरसारखे, हिमासारखे शुभ्र होते; आणि त्याचे नेत्र अग्नीच्या ज्वालेसारखे होते; आणि त्याचे पाय भट्टीत तापविलेल्या तेजस्वी पितळीसारखे होते; आणि त्याचा शब्द अनेक पाण्यांच्या नादासारखा होता. आणि त्याच्या उजव्या हातात सात तारे होते; आणि त्याच्या मुखातून तीक्ष्ण दुधारी तलवार बाहेर निघत होती; आणि त्याचे मुखमंडल आपल्या सामर्थ्याने तळपणाऱ्या सूर्याप्रमाणे होते. आणि जेव्हा मी त्याला पाहिले, तेव्हा मी मृतासारखा त्याच्या पायांपाशी पडलो. आणि त्याने आपला उजवा हात माझ्यावर ठेवून मला म्हटले, “भीऊ नकोस; मी पहिला आणि शेवटचा आहे; मी तो आहे जो जीवंत आहे, आणि मेला होतो; आणि पाहा, मी युगानुयुगे जिवंत आहे, आमेन; आणि अधोलोकाच्या व मृत्यूच्या किल्ल्या माझ्याकडे आहेत. म्हणून तू जे पाहिले आहेस, आणि जे आहे, आणि यानंतर जे घडणार आहे, ते लिही.” प्रकटीकरण 1:10–19.

अ‍ॅडव्हेंटवादाने “historicist” पद्धतशास्त्र टिकवून धरले असताना, प्रकटीकरणाच्या दुसऱ्या व तिसऱ्या अध्यायांतील सर्व मंडळ्या अंतिम मंडळीत पुन्हा प्रकट होतात, हे त्यांनी ओळखले होते. दुर्दैवाने, एकोणिसाव्या शतकाच्या अखेरीस सैतान आधीच अ‍ॅडव्हेंटवादाचे डोळे त्या पवित्र पद्धतशास्त्राकडे, त्याच्या संरक्षणाकडे, आणि “the depositaries of the great truths of prophecy” म्हणून त्यांच्या जबाबदारीचा अत्यावश्यक भाग असलेल्या त्याच्या आचरणाकडे बंद करू लागला होता. जरी अ‍ॅडव्हेंटवादात ते पद्धतशास्त्र बाजूला ठेवले जात होते, तरीही असे काही जण होते ज्यांनी त्या पवित्र पद्धतशास्त्राचा उपयोग केला. पाटमॉसच्या दृष्ट्याच्या इतिहासाचे पुस्तक आम्ही या गोष्टीचा साक्षी म्हणून वापरतो की सर्व मंडळ्या लौदीकियाच्या इतिहासावर लागू करणे ही भविष्यवाणीची वैध अंमलबजावणी आहे. खालील उतारे त्या पुस्तकातील असून, मी ज्या मुद्द्याकडे निर्देश करीत आहे तो स्पष्ट करतात.

> “हे स्मरणात ठेवले पाहिजे की, जसे एफिसस, स्मिर्ना आणि पर्गमुस यांचा अनुभव ख्रिस्ताच्या दुसऱ्या आगमनापूर्वीच्या अंतिम मंडळीत पुन्हा प्रकट होईल, तसेच थुआतीरा याचा इतिहास अंतिम पिढीत आपले समांतर रूप धारण करील.” Stephen N. Haskell, Story of the Seer of Patmos, 69.

हॅस्केल योग्य रीतीने निदर्शनास आणतो की पहिल्या चार मंडळ्यांचा अनुभव पुन्हा घडतो, किंवा त्याच्या म्हणण्यानुसार, “शेवटच्या पिढीत त्याचे समांतर दिसून येईल.”

> “त्यांनी ती चाचणी लावली, परंतु सर्व काही 1843 या वर्षाकडे निर्देश करीत होते, ज्या वेळी जगाने आपल्या तारणाऱ्याचे स्वागत केले पाहिजे होते. ख्रिस्ताच्या पहिल्या आगमनाच्या वेळी लोकांची जी अवस्था होती, तीच आता पुन्हा दिसून आली.” Stephen N. Haskell, Story of the Seer of Patmos, 75.

हास्केल हे विल्यम मिलर यांनी 1843 हे ख्रिस्ताच्या दुसऱ्या आगमनाचे वर्ष म्हणून ओळखले, याविषयी बोलत होते, आणि त्यांनी असे दर्शविले की पहिल्या आगमनाच्या वेळी ज्या परिस्थिती होत्या, त्यांची पुनरावृत्ती मिलराइटांच्या काळात झाली. हास्केल बरोबर होते, आणि सिस्टर व्हाईट हे पुष्टी करतात की मिलर स्वतः योहान बाप्तिस्ता यांचे प्रतिनिधित्व करीत होता.

> “जसा योहान बाप्तिस्मा देणारा येशूच्या पहिल्या आगमनाचा अग्रदूत झाला आणि त्याच्या येण्याचा मार्ग तयार केला, तसाच विल्यम मिलर आणि त्याच्याबरोबर सहभागी झालेल्यांनी देवाच्या पुत्राच्या दुसऱ्या आगमनाची घोषणा केली.” Early Writings, 229.

हॅस्केल हेही ओळखून दाखवितात की पर्गामोसच्या इतिहासकाळात (मूर्तिपूजेशी ख्रिस्ती धर्माच्या तडजोडीचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या तिसऱ्या मंडळीच्या काळात) सार्दिसच्या इतिहासाची, म्हणजे पाचव्या मंडळीची, पुनरावृत्ती झाली.

> “पर्गमोसच्या इतिहासात असा एक काळ होता की, ख्रिस्ती धर्माने मूर्तिपूजा संपुष्टात आली आहे असे मानले; परंतु प्रत्यक्षात, वरकरणी पराभूत झालेला धर्मच विजयी ठरला होता. बाप्तिस्मा घेतलेली मूर्तिपूजा चर्चमध्ये प्रवेशली. सार्दिसच्या दिवसांत हा इतिहास पुन्हा घडला.” Stephen N. Haskell, Story of the Seer of Patmos, 75, 76.

सार्दीस ही सुधारणाकालातील अशी कलीसिया होती जी जागी झाली आणि पोपसत्तेच्या सैतानी भ्रमांविरुद्ध उभी राहून निषेध करू लागली; परंतु त्यांचे कार्य पूर्ण होण्यापूर्वीच त्यांनी रोमकडे परत फिरण्यास आरंभ केला होता. परगमोनच्या कलीसियेसारखेच त्यांनी असे समजले की पोपवाद मृत झाला आहे; परंतु प्रत्यक्षात तो अजूनही जिवंत होता. हॅस्केल असेही ओळखतो की अवशिष्ट कलीसियेवर “भूतकाळातील सर्व युगांच्या संचित किरणांचा” प्रकाश पडतो.

> “या शेवटच्या मंडळीवर—अवशेषावर—गत सर्व युगांचे संचित किरण प्रकाशमान होतात.” Stephen N. Haskell, Story of the Seer of Patmos, 69.

मी असे सुचवत नाही की सात मंडळ्यांनी प्रतिनिधित्व केलेला क्रमिक इतिहास प्राचीन इस्राएलच्या इतिहासातही पूर्ण झाला होता, हे हॅस्केल यांनी ओळखले होते; परंतु जेव्हा ते लिहितात की “the accumulated rays of all past ages” “shine” upon “the last church,” तेव्हा ते त्या सत्यालाच निश्चितच समर्थन देतात. प्राचीन इस्राएल “rays of” “past ages” मध्ये समाविष्ट आहे. आणि जरी प्राचीन इस्राएलच्या इतिहासातील सात मंडळ्यांच्या प्रतीकात्मकतेला ओळखण्यासाठी आवश्यक तत्त्वांना ते समर्थन देतात, तरी त्या प्रतीकांमध्ये दर्शविलेल्या समांतरता त्यांनी किती खोलवर ओळखल्या होत्या, याबद्दल मला निश्चितता नाही. तसेच, सात मंडळ्यांनी दर्शविलेल्या इतिहासांचा आणखी एक अधिक महत्त्वाचा पैलू—ज्या पैलूकडे आपण येत आहोत—तो त्यांनी ओळखला नव्हता, याची मला खात्री आहे.

आपल्या पुढील लेखात आपण या सत्याचा विचार करू.